

Prologas

Žmogaus kraujo sudėtis:

- 44 proc. hematokrito.
- 55 proc. plazmos.
- Ir šimtaprocentinis chaosas patalpoje, kai jis iš pradurtos kraujagyslės nevaldomai švirkščia čiurkšle.

Daktaras — taip jis mėgo save vadinti, nors niekada nebuvo įgijęs daktaro laipsnio, — atgalia ranka nusišluostė kaktą. Taip tik išterlioję purslus, kurie buvo užtiškę ant veido, ir tikriausiai atrodė šiurpiei, tačiau dabar į akis bent jau nebevarvėjo prakaito ir kraujo kokteilis. Kartą jau taip nutiko pernai, kai teko *gydyti* prostitutę, o po to šešias savaites gyventi baimėje, jog užsikrėtė ŽIV, hepatitu C ar kokia nors kita bjaurastimi.

Jis negalėjo pakęsti situacijų, kai viskas pakrypdavo ne pagal planą. Pavyzdžiui, kai ligoniai gaudavo netinkamą anestetikų dozę. Arba kai *išrinktieji* paskutinę sekundę imdavo priešintis ir ištrūkdavo jam iš rankų.

— Prašau, nereikia... ne, — vebleno *klientas*.

Šis žodis *daktarui* patiko labiau. *Išrinktasis* skambėjo pernelyg pompastiškai, o terminas *pacientas* atrodė nepriimtinas, nes iš visų žmonių, kuriuos jis gydė, sirgo tik labai maža dalis.

Ant stalo gulintis vyrukas taip pat buvo sveikas kaip ridikas, nors šiuo metu atrodė, kad jo kūnu teka stipri elektros srovė. Juodaodis atletas vartė akis, spjaudėsi putomis ir išlenkęs nugarą tartum pašėlęs tampė raiščius, kuriais buvo pritvirtintas prie gulto. Jis buvo sportininkas — puikiai išsitreniravęs dvidešimt ketverių metų vyras, pasiekęs pačias karjeros aukštumas.

Tačiau kokia nauda iš daugybės metų sunkių treniruočių, kai tavo gyslomis teka narkotinė medžiaga? Jos buvo per mažai, kad sąmonė visiškai išsijungtų, nes švirksčiant anestetikus vyras sugebėjo ištraukti adatą, bet ir tiek pakako, kad pasibaigus sunkiam priepuoliui jį be vargo prispaustų prie gulto. Kraujas jau nebesiveržė — pavyko uždėti spaudžiamąjį tvarstį.

— Ša, ša, ša.

Daktaras ramindamas uždėjo ranką vyrui ant kaktos. Jis karščiaavo. Halogeninės lempos šviesoje žibėjo prakaito lašeliai.

— Kas jums staiga nutiko?

Klientas pravėrė burną. Siaubas išsoko iš vyro vyzdžių tarsi atlenkiamas peilis. Buvo sunku suprasti, ką jis kalba.

— Aš... ne... noriu... mirti.

— Bet juk mes susitarėme, — raminau nusišypsojo daktaras. — Viskas sutvarkyta. Neatsitraukite nuo manęs dabar, kai esate taip arti tobulos mirties.

Jis pažvelgė į šalį pro atviras gretimos patalpos duris. Ten stovėjo instrumentų stalas su skalpeliais, o greta rozetės kabojo paruošta darbui elektrinė kaulų pjaustyklė.

— Argi aš jums visko detaliai neišaiškinau? — atsiduso daktaras.

Be abejo, kad išaiškino. Jis kalbėjo valandų valandas. Kar-tojo ir kartojo, bet akivaizdu, kad šis nedėkingas idiotas nieko nesuprato.

— Žinoma, bus labai nemalonu. Tačiau aš galiu leisti jums numirti tik tokiu būdu. Kitaip nieko neišeis.

Lengvaatletis sušniurkščiojo. Jis vėl patampė kilpas, juo-siančias rankas, šį kartą daug silpniau.

Daktaras buvo patenkintas — anestetikų poveikis pasiekė reikiamą lygį. Netrukus bus galima pradėti gydymą.

— Suprantate, aš galiu dabar viską nutraukti, — pasakė jis,

vieną ranką tebelaikydamas ant sportininko kaktos, o kita taisydamasis medicininę kaukę. — Tačiau tada jūsų pasaulyje neliktų nieko, tik baimė ir skausmas. Neįsivaizduojamas skausmas.

Juodaodis sumirksėjo. Jo kvėpavimas darėsi lygesnis.

— Aš jums rodžiau nuotraukas ir vaizdo įrašus. Matėte kamščiatraukį ir pusę akies. Juk nenorite, kad jums taip nutiktų, tiesa?

— Mmmmm, — sudejavo klientas, tarsi burnoje būtų kaištis.

Tada jo veido raumenys atsipalaidavo, o kvėpavimas tapo paviršinis.

— Aš tai priimu kaip neigiamą atsakymą, — tarė daktaras ir atleido gulto stabdį, kad galėtų nusivežti klientą į gretimą patalpą.

Į operacinę.

Po keturiasdešimt penkių minučių pirmoji, pati svarbiausia, gydymo dalis buvo baigta. Daktaras nebemūvėjo latekso pirštinių, veido nedengė kaukė, o žalią vienkartinę chalata, kuri reikėdavo surišti už nugaros tarsi tramdomuosius marškinius, buvo išmetęs į šiukšlių vamzdį. Vis dėlto vilkėdamas smokingą ir avėdamas odinius lakuotus batus jautėsi dar labiau nesavame kailyje negu su operacinės apranga.

Nesavame kailyje ir šiek tiek išgėręs.

Daktaras nebežinojo, kada po kiekvieno sėkmingo gydymo pradėjo išgėrinėti po gurkšnelį. Arba po dešimt — būtent tiek nurijo prieš kelias minutes. Prakeikimas, reikėjo liautis, nors jis niekada negerdavo prieš gydymą, o tik po jo. Vis dėlto apsvaigimas skatino elgtis neatsargiai.

Kilo kvailų minčių.

Pavyzdžiui, pasiimti koją.

Jis pažiūrėjo į laikrodį ir nusijuokė.

Dvidešimt valandų ir trisdešimt trys minutės. Reikėjo patsiskubinti, antraip pavėluos valgyti pagrindinį patiekalą. Užkandžius jau praleido. Tačiau prieš sutelkdamas dėmesį į perlinę vištą, kuri buvo šio vakaro meniu, turėjo išmesti biologines atliekas — nepanaudotus kraujo maišelius ir dešinę blauzdą, kurią itin preciziškai nupjovė žemiau kelio sąnario.

Blauzda buvo įvyniota į suyrantį plastikinį maišelį. Buvo tokia sunki, kad einant laiptine teko nešti abiem rankomis.

Daktaras jautėsi apsvaigęs, bet ne taip stipriai, kad nesuvoktų, jog būdamas visiškai blaivas niekada nesumanytų viešose vietose nešiotis su savimi kūno dalių, užuot įmetęs jas į šiukšlių deginimo įrenginį. Tačiau jis labai pyko ant kliento, tad buvo verta rizikuoti dėl pasitenkinimo. Be to, rizika menka. Labai menka.

Neseniai nuskambėjo perspėjimas apie artėjančią audrą. Įveikęs vingiuotą kelią, siaurą tunelį, kuriuo galima eiti tik susilenkus, ir koridorių su geltonais ventiliacijos vamzdžiais, vedantį prie krovinių lifto, lauke jis tikrai nesutiks nė gyvos dvasios. Be to, vieta, kurią pasirinko atsikratyti atliekomis, nebuvo stebima kamerų.

Gal aš ir išgėręs, tačiau ne beprotis.

Jis pasiekė paskutinę kelio atkarpą — platformą laiptų viršuje, kuria kartą per mėnesį naudodavosi tik techninės priežiūros darbuotojai, jeigu apskritai naudodavosi, — ir patraukė sunkias duris su iliuminatoriumi.

Į veidą papūtė stiprus vėjas. Atrodė, kad norint išėiti į lauką reikia įveikti sieną.

Nuo gryno oro sulėtėjo kraujotaka. Iš pradžių apsvaigo galva ir pasidarė bloga, bet netrukus jis suėmė save į rankas, o druskingas vėjas ėmė gaidinti.

Dabar svirduliavo ne nuo alkoholio, o nuo smarkaus bangavimo, kurio dėl stabilizavimo sistemos beveik nesijautė „Jūrų sultono“ viduje.

Daktaras išsižergęs ėmė eiti grindų lentomis. Jis buvo denyje tarp aštunto ir devinto aukštų — platformoje, įrengtoje tik dėl optinių priežasčių. Žiūrint iš tolo ji suteikė aptakumo kruizinio laivo galinei daliai, panašiai kaip aptakas — sportiniam automobiliui.

Pasiekęs laivagalio kraštą, pasilenkė per užtvarą. Apačioje šėlo Indijos vandenynas. Į galą nukreipti prožektoriai apšvietė baltų putų kalnyną, kylantį iš po kruizinio laivo.

Tiesą sakant, jis norėjo pasakyti kokią nors frazę, pavyzdžiui, *Hasta la vista, Baby*.^{*} Arba: *Kai tik būsite pasiruošęs*, — bet nesugalvojo nieko, kas skambėtų linksmi, todėl tylėdamas aukštu lanku išsviedė už borto maišą su blauzda.

Teoriškai turėjau patirti geresnį jausmą, pagalvojo pamažu blaivėdamas.

Vėjas švilpė taip stipriai, kad už penkiasdešimties metrų blauzdai pūkstelėjus į bangas ausų nepasiekė joks garsas. Tačiau išgirdo balsą už nugaros.

— Ką jūs čia darote?

Daktaras atsigręžė.

Mirtinai jį išgąsdinęs žmogus buvo ne suaugęs laivo darbuotojas, — *aciū Dievui*, — ir ne apsaugininkas, o maža mergaitė. Ne vyresnė už tą mažylę, kurią pernai su visa šeima teko gydyti prie vakarinio Afrikos kranto. Ji sukryžiuosė kojas sėdėjo greta oro kondicionieriaus ar kažkokio kito dėžės formos

* Isp. *Hasta la vista* — viso gero.

įrenginio. Apie technologijas daktaras išmanė daug mažiau negu apie peilius.

Mergaitė buvo maža, o aplink viešpatavo tamsa, todėl iš karto jos nepastebėjo. Net dabar, spoksodamas į tamsą, galėjo įžiūrėti tik kontūrus.

— Aš šeriu žuvis, — atsakė jis ir apsidžiaugė, kad balsas nuskambėjo palyginti ramiai ir neišdavė išgąščio.

Mergaitė nekėlė fizinės grėsmės, tačiau liudininkų jam nereikėjo.

— Jūs blogai jaučiatės? — paklausė ji.

Mažylė segėjo šviesų sijoną, mūvėjo tamsias pėdkelnes ir vilkėjo striukę. Dėl atsargumo buvo apsvilkusi raudoną gelbėjimosi liemenę — tokių galima rasti kiekvienos kajutės spintoje.

Drąsi mergaitė.

— Ne, — atsakė daktaras. — Man viskas gerai. Koks tavo vardas?

Jo akys pamažu priprato prie tamsos. Mergaitės plaukai siekė pečius. O ausys buvo šiek tiek atlėpusios, nors jos nė kiek nebjaurojo. Netgi priešingai. Daktaras neabejojo, kad apžiūrėjęs ją dienos šviesoje kiekvienas išvelgtų nuostabią jauną moterį, kuria netrukus taps.

— Aš esu Anuka Lamar.

— Anuka? Prancūziškai mažoji „Ana“, tiesa?

Mergaitė nusišypsojo.

— Oho! Jūs žinote?

— Aš daug ką žinau.

— Tikrai? Ar žinote, kodėl čia sėdžiu?

Įžūlokas mergaitės balsas nuskambėjo labai garsiai, nes jai reikėjo perrėkti vėją.

— Tu pieši jūrą, — atsakė daktaras.

Ji prispaudė piešimo albumą prie krūtinės ir nusišypsojo.

— Buvo nesunku atspėti. Ką dar jūs žinote?

— Kad tau negalima čia būti ir jau seniai turėtum gulėti lovoje. O kur tavo tėvai?

Ji atsiduso.

— Mano tėtis miręs. O kur mano mama, aš nežinau. Vakara-
rais ji dažnai palieka mane vieną kajutėje.

— Ir tau nuobodu ten būti?

Mergaitė linktelėjo.

— Ji visada grįžta vėlai ir smirda, — jos balsas pritilo. —
Dūmais ir gėrimais. Be to, ji knarkia.

Daktaras neištvėręs nusijuokė.

— Suaugusieji kartais taip daro.

Vadinasi, tu mane girdėjai. Jis parodė į albumą.

— Ar šiandien pavyko ką nors nupiešti?

— Ne, — mergaitė papurtė galvą. — Vakar švietė gražios
žvaigždės, o šiandien visiškai tamsu.

— Ir šalta, — pridūrė daktaras. — Kaip manai, gal mums
reikėtų paieškoti tavo mamos?

Anuka gūžtelėjo pečiais. Neatrodė, kad būtų labai apsi-
džiaugusi, tačiau vis tiek pasakė:

— Gerai, kodėl gi ne?

Nors mergaitė sėdėjo sukryžiuvusi kojas, jai pavyko atsi-
stoti nepasirėmus rankomis.

— Mama kartais būna kazino, — pasakė ji.

— O, puiku.

— Kodėl?

— Nes aš žinau į ten trumpesnę kelią, — šypsodamasis pa-
sakė daktaras.

Jis paskutinį kartą pažvelgė per tvorelę į vandenį. Šioje
vietoje buvo taip gilu, kad atleto koja tikriausiai dar nepasiekė
vandenyno dugno. Tada paėmė mergaitę už rankos ir nusivedė
atgal į laiptinę, iš kurios neseniai atėjo.

1

Berlynas

Namas, kuriame turėjo vykti mirtį nešantis vakarėlis, atrodė kaip tas, apie kurį jie kadaise svajojo. Stovėjo atokiau nuo kitų, su raudonų čerpių stogu ir dideliu priekiniu sodu, vešinciu už baltos statinių tvoros. Čia jie savaitgaliais būtų kepsninėje kepę maistą, o vasarą pievutėje pastatę pripučiamą baseiną. Jis pasikviestų draugų, kurie pasakotų istorijas apie darbą ir savo partnerių keistenybes arba tiesiog gulėtų ant paplūdimio gultų po skėčiais ir stebėtų, kaip žaidžią jų vaikai.

Jie su Nadia buvo nusižiūrėję tokį namą, kai Timis pradėjo lankyti mokyklą. Keturi gyvenamieji kambariai, dvi vonios ir du tualetai, židinyš. Kreminės spalvos tinkas ir žalios palangės. Visai netoli nuo šios vietos — ties Vestendo ir Špandau* riba. Iš ten dviračiu per penkias minutes buvo galima pasiekti Miško pradinę mokyklą, kurioje anuomet mokytojavo Nadia. Visai netoli stovėjo sporto kompleksas, kur jo sūnus būtų galėjęs žaisti futbolą arba tenisą — nesvarbu ką.

Anuomet toks namas jam buvo neįperkamas.

Dabar nebebuvo žmonių, su kuriais galėtų į jį atsikraustyti. Nadia ir Timis buvo mirę.

Ir dvylikmetis berniukas, esantis jų stebimame name, priklausančiame vyrui pavarde Detlevas Priuga, netrukus taip pat bus negyvas, jeigu jie dar gais laiką sėdėdami juodame furgone.

— Aš einu vidun, — pasakė Martinas Švarcas.

* Berlyno miesto dalys.

Jis sėdėjo furgono gale — ten, kur nebuvo langų. Išmetęs į plastikinį šiukšlių kibirą švirksną, kuriuo ką tik susišvirksnė balkšvą skystį, jis pakilo nuo stalo su monitoriumi. Prietaiso ekrane buvo stebimo objekto fasado nuotrauka. *Atrodau kaip abstinencijos kamuojamas narkomanas*, pagalvojo Martinas. Tai buvo įžeidimas. Narkomanui. Per kelerius pastaruosius metus jis neteko tiek daug svorio, kad nebeatrodė kaip sveikas žmogus. Tik nosis buvo tokia pat didelė kaip ir seniau. Švarcų giminės nosis, iš kartos į kartą puošusi visus vyriškos lyties palikuonis ir Martino velionei žmonai atrodžiusi itin seksuali, buvo galutinis ir neginčijamas įrodymas, kad meilė iš tiesų akla. Tiesą sakant, tas kolbos formos darinys jo veidui suteikė geraširdišką ir pasitikėjimą keliančią išraišką. Dėl to gatvėje jam linkčiodavo nepažįstami žmonės, šypsodavosi kūdikiai, kai pasilenkdavo virš vežimėlių (galbūt dėl to, kad jį palaikydavo klounu), o moterys visiškai atvirai, kartais netgi savo partnerių akivaizdoje, su juo flirtuodavo.

Šiandien niekas to tikrai nedarys. Tik ne Martinui vilkint tokiais drabužiais. Ankštas aptemptas juodas odinis kostiumas net jam kvėpuojant nemaloniai traškėjo. Judėdamas durų link Martinas skleidė tokius garsus, tarsi rištų milžinišką balioną.

— Palauk, — sustabdė Arminas Krameris.

Jis buvo atsakingas už operaciją ir jau kelias valandas sėdėjo priešais jį prie kompiuterio stalo.

— Ko?

— Kol...

Suskambėjo Kramerio mobilusis telefonas, todėl jis negalėjo užbaigti sakinio. Šiek tiek antsvorio turintis inspektorius pasveikino skambinantįjį iškalbingu „Hm?“ O toliau per visą pokalbį nepasakė nieko, išskyrus: „Ką?“, „Ne!“, „Tu mane užknisi!“ Ir: „Pasakyk tam subingalviui, kuris viską sugadino, kad

šiltai apsirengtų. Kodėl? Nes spalio mėnesį gali būti velniškai šalta, o kai aš baigsiu su juo kalbėtis, jam teks kelias valandas gulėti prie policijos skyriaus.“

Krameris užbaigė pokalbį.

— Po velnių.

Jam patiko kalbėti kaip amerikiečių policininkui, medžiojančiam narkotikų prekeivius. Ir taip atrodyti. Avėjo nutrintus kaubojiškus batus, mūvėjo plėšytus džinsus ir vilkėjo raudonais ir baltais langeliais išmargintus marškinius, primenančius pašluostes indams.

— Kokia problema? — pasidomėjo Švarcas.

— Jensenas.

— Ką jis padarė?

*Kaip tas tipas gali kelti problemų? Juk jis sėdi pas mus kame-
roje — vienučiame.*

— Neklausk manęs kaip, tačiau tam šunsnukiui pavyko nusiųsti Priugai žinutę.

Švarcas linktelėjo. Priešingai negu viršininkui, kuris raudavosi nuo galvos plaukus, jam buvo svetimi tokie emocijų protrūkiai. Be adrenalino injekcijos tiesiai į skilvelį vargu ar dar kas nors galėtų priversti jo širdį plakti tankiau. Tokios reakcijos tikrai negalėjo sukelti žinia, jog kokiam nors vaikėzui pavyko gauti narkotikų, ginklų arba — kaip šiuo atveju Jensenui — mobilųjį telefoną. Kalėjime viskas organizuota geriau negu prekybos centre — čia didesnė pasiūla ir palankesnės klientams darbo valandos. Be to, apsirūpinti prekėmis galima ir sekmadeniais bei švenčių dienomis.

— Ar jis išpėjo Priugą? — Švarcas paklausė Kramerio.

— Ne. Tas menkysta leido sau pajuokauti, bet rezultatas vis tiek toks pat. Jis norėjo, kad papultum į spąstus.

Inspektorius pasimasažavo maišelius po akimis, kurie di-
dėjo po kiekvienos užduoties.

„Jeigu norėčiau juos išsiųsti paštu, turėčiau siųsti kaip ban-
derolę“, — neseniai juokavo Krameris.

— Kokiū būdu? — paklausė Švarcas.

— Jensenas parašė, kad Priuga neišsigąstų, kai jis pasirodys
vakarėlyje.

— Kodėl turėtų išsigąsti?

— Nes jis suklopo ir išsimušė priekinių dantį. Viršutinį kai-
rėje.

Dešreles primenančiais pirštais Krameris bakstelėjo į ati-
tinkamą vietą savo burnoje.

Švarcas linktelėjo. Nesitikėjo, kad tas iškrypėlis bus toks
kūrybingas.

Jis pažiūrėjo į laikrodį ant savo riešo. Buvo šiek tiek po
penktos valandos vakaro.

Šiek tiek vėliau negu „per vėlu“.

— Prakeikimas! — Krameris įniršęs trenkė į kompiuterio
stalą. — Taip ilgai ruošėmės — ir viskas šuniui ant uodegos!
Turime operaciją atšaukti.

Jis pradėjo kepurnėtis į priekinę sėdynę.

Švarcas prasižiojo ketindamas prieštarauti, tačiau puikiai
suprato, kad Krameris teisus. Jie pusę metų dirbo, kad pasiruoš-
tų šiai dienai. Viskas prasidėjo nuo gando, kuris atrodė toks ne-
įtikėtinas, jog ilgą laiką buvo laikomas tiesiog miesto legenda.
Vis dėlto paaiškėjo, kad „infekcijų vakarėliai“ — tai ne siaubo
pasaka. Jie iš tiesų vyko. Taip vadino vakarėlius, kurių metu ŽIV
užsikrėtę asmenys be apsaugos priemonių santykiavdavo su
sveikaisiais. Paprastai abipusiu susitarimu, taigi, renginiai, ku-
riuose buvo milžiniška rizika užsikrėsti, turėjo labiau dominti
psichiatrus, o ne prokurorus.

Švarco nuomone, suaugusieji gali elgtis su savimi kaip panorėję, jeigu tai daroma laisva valia. Jį erzino tik faktas, kad beprotiškas mažumos elgesys bereikalingai dar labiau stiprino vis dar gajus, nors ir nepagrįstus visuomenės išankstinius nusistatymus prieš AIDS sergančius žmones. Žinoma, „infekcijų vakarėliai“ buvo labai reta išimtis. Didžioji dauguma infekuotų žmonių elgėsi atsakingai. Daugelis jų netgi organizuotai ir aktyviai kovojo su liga bei jos stigmatizavimu.

Šią kovą savižudiški „infekcijų vakarėliai“ paverčia į nieką. Ypač psichopatinės jų atmainos.

Naujausia iškrypėlių mada — „renginiai“, kuriuose prievartaujami ir virusu užkrečiami niekuo dėti žmonės. Dažniausiai nepilnamečiai. Viskas vyksta iš anksto sumokėjusių žiūrovų akivaizdoje. Nauja atrakcija visą parą veikiančioje Berlyno baisybių mugėje. Dažniausiai padoriai atrodančiuose namuose turtingesniuose rajonuose — ten, kur neįtartum nieko panašaus. Kaip ir šiandien Vestende.

Detlevas Priuga, kasdieniniame gyvenime prekiaujantis santechnikos įrenginiais, buvo mėgstamas Jaunimo gerovės tarnybos partneris, nes reguliariai pasiimdavo pačius sunkiausias jų globojamus vaikus. Narkotikai, žiaurus elgesys ir kitos problemos, kurios dažniau pasitaiko vaikų globos namuose negu paprastose mokyklose. Sutraumuotos sielos, kurios nemokėjo nieko kita, kaip tik susirasti nakvynę už seksą. Niekas nepastebėdavo jų dingimo, o po kiek laiko rasdavo apleistus ir sergančius. Tai buvo tobulos aukos — policijos prisibijantys smulkūs įstatymų pažeidėjai, kuriais retai kas patikėdavo, jeigu jie ir ryždavosi prašyti pagalbos.

Lajamas, dvylikametis gatvės berniukas, kuris jau visą mėnesį gyveno Priugos namuose, po šio vakaro bus labai greitai išvarytas. Tačiau prieš tai jam teks susirinkusiųjų akivaizdoje

ištverti lytinius santykius su Kurtu Jensenu — keturiasdešimt trejų metų ŽIV infekuotu pedofilu. Priuga su Jensenu susipažino atitinkamuose interneto forumuose ir taip įkliuvo policijai.

Vaikų tvirkintojas buvo suimtas jau dvi savaites. Per tą laiką Švarcas pasirengė „pasiskolinti“ Jenseno tapatybę; buvo gana paprasta, nes jie su Priuga neapsikeitė nuotraukomis. Jam pakako apsivilkti odiniais drabužiais, kurių Priuga pageidavo filmavimui, ir plikai nusiskusti galvą, nes Jensenas save apibūdino kaip aukštą, liesą žaliaakį plikį. Įsidėjęs kontaktinius lęšius ir nusiskutęs Martinas Švarcas turėjo visus šiuos bruožus.

Didžiausias sunkumas maskavimosi procese buvo teigiamas AIDS testas, kurio reikalavo Priuga. Ne išankstinis, o atliktas vakarėlio metu. Jis pareiškė, kad galės nusipirkti greitųjų testų iš Nyderlandų internetinės parduotuvės. Vienas kraujo lašas, ir po trijų minučių ant testo juostelės pasirodo rezultatas.

Švarcas žinojo, jog ši problema, iš pradžių atrodžiusi neišsprendžiama, nulėmė, kad būtent jį atrinko užduočiai atlikti. Kai mirė jo šeima, policijoje Švarcas buvo laikomas uždelsto veikimo bomba. Po priedanga dirbantis trisdešimt aštuonerių metų policininkas, sparčiai artėjantis prie pensinio amžiaus, neturėjo paties svarbiausio dalyko, kritinėse situacijose galinčio išsaugoti jį ir komandą, — baimės jausmo.

Jį jau keturis kartus atidžiai tikrino policijos psichologai. Ir visus keturis kartus padarė išvadą, kad Švarcas nepajėgia susitaikyti su žmonos savižudybe ir juo labiau su faktu, jog prieš mirtį ji atėmė jūdviejų sūnaus gyvybę. Keturis kartus rekomendavo anksčiau laiko išeiti į pensiją, nes žmogus, nebematantis savo gyvenimo prasmės, atlikdamas pareigas yra linkęs neatsakingai rizikuoti.

Ir visus keturis kartus jie buvo teisūs.

Kad ir kaip būtų, šiandien jis ir vėl sėdėjo policijos auto-

mobilyje. Ir ne tik todėl, kad geriausiai iš visų atlikdavo savo darbą. Visų pirma dėl to, kad niekas kitas nesutiko laisva valia į savo kraują susileisti ŽIV antikūnų, kad suklastotų greitojo testo rezultatus.

Specialaus sterilizacijos proceso metu kraujo serumas buvo išvalytas nuo AIDS sukėlėjų, tačiau komandos gydytojas nesutiko duoti šimtaprocentinės garantijos, todėl užbaigus operaciją Švarcas turės skubiai pradėti keturias savaites trukusiančią medikamentų terapiją, vadinamą pokontaktine profilaktika, sutrumpintai PKP. Kartą jam jau teko patirti šią procedūrą, kai kažkoks narkomanas Hazenhaidėje dūrė į kaklą sukruvinta adata. Pakuotės lapelyje, pridėjame prie „po to“ geriamų tablečių, kurias būtina nuryti ne vėliau kaip per dvi valandas nuo galimo užsikrėtimo, buvo nurodyta, jog reikia tikėtis galvos skausmo, vėmimo ir viduriavimo. Panašu, kad Švarcas buvo jautresnis už kitus tiriamuosius. Daug jautresnis. Nors jis nevėmė ir nesėdėjo tualete ilgiau negu įprastai, nuo stiprių migrenos priepuolių kone prarasdavo sąmonę. Arba prarasdavo.

— Turiu tai sustabdyti, — pasakė jis Krameriumi žiūrėdamas į monitorių.

Per pastarąsias dešimt minučių į namą neįėjo nė vienas žmogus.

Jie suskaičiavo septynis svečius — penkis vyrus ir dvi moteris. Visi atvažiavo taksi. Praktiška, kai nenori, kad kas nors įsidėmėtų stovinčių automobilių numerius.

— O jeigu Priuga numatė visus įmanomus variantus ir parūpino man dublerį, jei apsigalvočiau ir nepasirodyčiau? — paklausė Švarcas.

Labai tikėtina, kad svečiai buvo sveiki. Žinoma, fiziškai, o ne dvasiškai. Vis dėlto jie tuo nebuvo visiškai įsitikinę.

Krameris papurtė galvą.

— Nėra tiek daug infekuotų pedofilų, kurie būtų pasirengę daryti tokius dalykus. Juk žinai, kaip ilgai Priugai teko ieškoti Jenseno.

Taip, jis žinojo.

Tačiau vis tiek per daug rizikavo.

Jie negalėjo šturmuoti namo, tam nebuvo jokios priežasties. Išprievartavimas turėjo įvykti rūsyje. Priuga laikė šunis, kurie pranešdavo apie kiekvieną lankytoją. Net veikdami žaibiškai nespėtų išlaužti durų ir pričiupti nusikaltėlių su įkalčiais. O už ką tokiu atveju suimtų vakarėlio dalyvius? Užsidaryti katalinėje ir atsukti į čiužinį kamerą — ne nusikaltimas. Net jeigu ant to čiužinio gulėtų iki pusės nuogas berniukas.

Geriausiu atveju galėtų kelioms valandoms sulaikyti Priugą ir jo svečius. Blogiausiu — tik perspėti ligotą psichopatą.

— Mes negalime rizikuoti. Dvylikametis berniukas bus išprievartautas ir užkrėstas ŽIV, — paprieštaravo Švarcas.

— Nežinau — gal prieš tai kalbėjau per greitai, — pasakė Krameris ir lėtai pakartoto viską iš naujo, pabrėždamas kiekvieną žodį, tarsi kalbėtusi su silpnapročiu. — Tu neisi vidun. Tu. Tebeturi. Visus. Dantis!

Švarcas pasitrynė trijų, o gal net ir septynių dienų barzdą. Jis negalėjo tiksliai pasakyti, kada paskutinį kartą nakvojo namie.

— O kaip daktaras Malčiovas?

— Mūsų komandos gydytojas? — Krameris pažvelgė taip, lyg Švarcas būtų paprašęs sauskelnių suaugusiems. — Klausyk, aš žinau, kad tau trūksta varžtelio, bet netgi tu negalėtum būti toks pamišęs, jog leistumeisi ištraukti dantis. Juo labiau, kai... — Krameris pažiūrėjo į laikrodį, — Malčiovas čia atvyktų mažiausiai po dvidešimties minučių, tada prireiktų dar trijų narkozei suveikti, o operacija truktų apie penkias. — Jis ranka parodė į

monitorių, kuriame buvo matyti namo fasadas. — Kas tau sakė, kad po pusvalandžio vakarėlis nebus pasibaigęs?

— Tu teisus, — pasakė Švarcas ir atsisėdo ant paminkštinto suolo prie šoninės sienos.

— Taigi, nutraukiame? — paklausė Krameris.

Švarcas neatsakė, tik nuleido ranką ir ėmė kažko ieškoti po suolu. Tada ištraukė rusvai žalsvos spalvos daiktų krepšį, kurį veždavosi į visas operacijas.

— Ką ketini daryti? — paklausė viršininkas.

Švarcas išmetė ant grindų drabužius, kuriuos vilkėjo prieš apsirengdamas odinį kostiumą, ir ėmė kuistis krepšio dugne.

Užtruko vos kelias sekundes, kol tarp kabelių, lipniosios juostos ritinių, baterijų ir įrankių rado, ko ieškojo.

— Prašau, pasakyk, kad juokauji, — tarė Krameris, kai Švarcas paprašė veidrodėlio.

— Nė nesitikėk, — atsakė Švarcas ir gūžtelėjo. — Be jo galima gyventi.

Tada jis replėmis suėmė kairįjį viršutinį kandį.